www.shahrvand-newspaper.ir

۲۰ صفحه | ۵۰۰ تومان

روزنامه شهروند

رسانه فرهنگ خدمت داوطلبانه ایرانیان

سه‌شنبه ۲۵ آذر ۱۳۹۳ | ۲۳ صفر ۱۴۳۶
16 Dec 2014 | سال دوم | شماره ۴۵۳

آماده باش روحانی به بانک‌ها همراه با توصیه به امانتداری بانکی

منتظر موج سرمایه‌گذاری خارجی باشید

تحریم می‌شکند

صفحه۴

ماجرای اسارت ایرانیانی که هفده ماه با تدابیر امنیتی شدید روزگار گذرانده‌اند

زندگی جهنمی پناهجویان ایرانی در جزیره «مانوس»

صفحه۱۷

پیشنهاد انبوه‌سازان به رئیس جمهوری

به خریداران تا ۸۰ درصد قیمت مسکن وام می‌دهیم

گروه اقتصاد| طرح راه‌اندازی صندوق پس‌انداز مسکن به شورای پول و اعتبار ارایه شد. براساس این طرح پرداخت تسهیلات خرید مسکن از انحصار بانک مسکن خارج شده و تمام بانک‌ها موظف به تأسیس و راه‌اندازی این صندوق خواهند شد. این مهم‌ترین خبری است که عباس آخوندی، وزیر راه‌وشهرسازی دیروز در همایش سیاست‌های توسعه مسکن اعلام کرد، البته نه‌تنها مهم‌ترین خبر وزیر راه‌وشهرسازی تکراری به شمار می‌آمد که بسیاری از کارشناسان سرانجام این طرح آخوندی را همچون دیگر طرح‌هایش درهای بسته بانک‌ها می‌دانند و می‌گویند تأمین اعتباری کلان به صورت وام بانکی و پرداخت اقساط سنگین توسط متقاضیان، سنگ‌های بزرگ اجرای این طرح آخوندی هستند. وزیر راه‌وشهرسازی و معاونش در این همایش به نکات دیگری در بخش سیاستگذاری‌های مسکن کشور اشاره می‌کنند که مهم‌ترین آنها را در ادامه می‌خوانید.

عباس آخوندی، وزیر راه‌وشهرسازی دیروز با حضور در چهاردهمین همایش سیاست‌های توسعه مسکن اعلام کرد: این همایش که در دوره‌های اول با استقبال بی‌نظیر اندیشمندان و صاحب‌نظران حوزه مسکن مواجه می‌شد امروز به دلیل سیاست‌زدگی بخش مسکن دچار دلمردگی و رویگردانی کارشناسان این بخش شده است. آخوندی با بیان این که سهم دولت از کل سرمایه‌گذاری بخش مسکن نیم تا ۳ درصد است، تأکید کرد: بیشتر سرمایه‌گذاری‌ها در حوزه مسکن به بخش خصوصی تعلق دارد و سهم دولت ناچیز است و دولت نباید با دخالت بدون اندیشه به شرایط دشوار این بخش دامن بزند. او همچنین ادامه داد: ساخت مسکن در کشور بدون برنامه بوده است به‌طوری که این بی‌برنامگی با افزایش جمعیت خانوار ایرانی متناسب نبوده و...

صفحه۶

طرح نو

محمود دولت‌آبادی از خودش و جامعه ایرانی می‌گوید

امیدوارم مردم به خودشان نگاه کنند

صفحه ۱۲

جهان

گروگانگیر و ۲ گروگان کشته شدند

گروگان‌گیری و نمایش پرچم داعش در استرالیا

صفحه۳

جامعه

در پاکدشت ورامین اتفاق افتاد

روایت‌های متناقض از تنبیه عجیب دانش‌آموزان یک مدرسه

صفحه۱۶

حادثه

۸ ساعت دلهره در برج شهید تندگویان

ساختمان مرکزی شرکت پارس جنوبی در آتش سوخت

صفحه۱۸

یادداشت‌ها

دیپلماسی
جایگاه آژانس در پرونده اتمی ایران
متین مسلم
۳

طرح نو
زندگی ایرانی در محدوده رفع نیازها و...
بیژن عبدالکریمی
۹

طرح نو
توسعه یافتگی و مسأله فردگرایی
مصطفی اکبریان
۱۰

جامعه
یکشنبه سیاه خبرنگاران و...
سعید اصغرزاده
۱۶

طرح نو
ایران؛ جامعه یا فرد!
مسعود رفیعی طالقانی
۹

ورزش
تاوان یک اشتباه
عباس انصاری فرد
۱۹

اقتصاد
بورس روی خط تردید
سحر قاسم‌نژاد
۴

یادداشت

یک مقایسه ساده

مصطفی عابدی | روزنامه‌نگار

چگونه می‌توانیم یک جامعه اخلاقی داشته باشیم؟ هرگاه هنجارهای اجتماعی قوی و دقیق عمل کنند، رفتارهای ما نیز مطابق آن هنجارها خواهد بود. هنجارهای اصلی، قانون، عرف، اخلاق، سنت و عادت است. مهم‌ترین آنها که ضمانت اجرای کافی دارد، قانون است. اگر قانون به درستی اجرا شود، بخش مهمی از رفتارهای ما مطابق قاعده و مطلوب و پیش‌بینی‌پذیر نیز خواهد بود، ولی اگر قانون در جامعه‌ای اجرا نشود، آن جامعه به همان نسبت از جامعه سالم و مطلوب فاصله خواهد داشت. قانون یعنی قاعده‌ای که الزام رفتاری را تضمین و متخلف را با مجازات روبه‌رو می‌کند. حال فرض کنید که در یک جامعه قانون اجرا شد، آیا آن جامعه کمال مطلوب خواهد بود؟ پاسخ این است که هنجارهای اخلاقی و سنتی و عرفی نیز باید قدرت نفوذ داشته باشند و به کمک قانون بیایند. منظور از هنجار اخلاقی، آن است که رفتارهای ناپسند از جانب مردم نیز تخطئه شود و با واکنش جامعه مواجه شود. مثلا اگر کسی دزدی کرد، براساس هنجار قانون باید محکوم و مجازات شود. ولی مردم نیز باید این فعل را به نحوی که صلاح می‌دانند تقبیح کنند. به عبارت دیگر مردم از طریق اخلاق به کمک قانون می‌آیند و ضعف‌های آن را پوشش می‌دهند. برای درک بهتر از موضوع، دو اتفاقی را که در ژاپن و ایالات متحده رخ داده است، با هم مرور می‌کنیم. در ماجرای اول «یک والیبالیست ژاپنی به خاطر سرقت پول از یک کیف پول توسط پلیس توکیو بازداشت می‌شود. این بازیکن در یک سالن تفریحی پین‌بال، کیف پولی را روی یک صندلی پیدا می‌کند و تمام ۱۲۰۰ دلار موجود در آن را برمی‌دارد. وی پس از دستگیری به جرم خود اعتراف و عذرخواهی کرد اما عکس‌العمل تیم او نیز در نوع خود جالب و قابل تأمل بود. باشگاه «تورای اُروز» که این بازیکن ۳۰ ساله را در اختیار دارد به نشانه شرمساری از عمل زشت بازیکن خود از ادامه حضور در لیگ والیبال قهرمانی کشور ژاپن، کناره‌گیری کرد» و در ماجرای دوم «آدریان پترسون، بازیکن تیم راگبی مینه‌سوتا به دلیل کتک زدن وحشیانه فرزند ۴ ساله‌اش از حضور در ادامه فصل لیگ حرفه‌ای راگبی آمریکا محروم شد. این چهره مشهور پس از کتک زدن کودکش تحت پیگرد قانونی قرار گرفت و طبق اعلام پلیس فدرال آمریکا به دلیل خشونت بیش از حد بیرون میدان با تنبیه مواجه می‌شود. ولی مجازات او به مواد قانون محدود نشد و دامنه محرومیت‌ها به زمین بازی راگبی هم کشیده شد و او به دلیل ارتکاب این جرم ادامه فصل لیگ راگبی را از دست داد.» در هر دو مورد مطابق قوانین جاری آن کشورها جرم رخ داده و به‌طور طبیعی از طریق دادگاه مجازات خواهند شد. ولی اقدامات تکمیلی بعدی که از سوی تیم‌های ورزشی آن دو ورزشکار انجام شده، به چارچوب الزامات قانونی محدود نمی‌شود، بلکه این اقدامات یک رفتار اخلاقی و مکمل مجازات‌های قانونی است. اتفاقاً اثرات تنبیهات تکمیلی فوق در هر دو مورد بر اصلاح رفتارهای مجرمانه و خشن بسیار بیشتر از مجازات‌های قانونی است. در هر دو مورد، باشگاه ورزشی نیز خود را مسئول دانسته و در عمل در فرآیند اجتماعی و نه فقط دادگاهی رسیدگی به اتهامات شرکت کرده است. در مورد اول، بازیکن والیبال حتی عذرخواهی هم کرده. ضمن آن که اتهام را پذیرفته است. ولی باشگاه او نیز از روی شرمساری خود را مجازات کرده تا مسئولیت جمعی در برابر اقدام فردی را به نمایش بگذارد. این کار سبب جلب اعتماد عمومی به آنان می‌شود و همه اعضای تیم نیز حساب کار خود را خواهند کرد. در مورد رفتار خشن علیه کودکان نیز باشگاه نمی‌پذیرد که چنین فردی در تیم بازی کند و باشگاه از کنار رفتار او بی‌تفاوت نمی‌گذرد. حالا بیایید اینها را مقایسه کنیم با رفتار خودمان و تیم‌های ورزشی ایران با خطاهای نه‌چندان کم ورزشکاران. اولین کار مدیران تیم، لاپوشانی خلاف‌های ورزشکاران است. درگیری چندی پیش یک فوتبالیست با نگهبان بیمارستان را به یاد دارید؟ یا شوخی یک فوتبالیست دیگر در هواپیما و اعلام درحال سقوط بودن آن در بلندگو و... به‌طور طبیعی نمی‌توان مواردی از خلاف‌های برخی از اعضای تیم‌های ورزشی را منتشر کرد، چون متهم به آبروریزی و اتهام‌زنی می‌شویم. ولی اگر رسانه‌های ما جدی بودند و حامی قانونی داشتند و نیز تیم‌های ورزشی پاسخگو بودند، آنگاه می‌توانستیم موارد متعددی از این نمونه‌ها را تقدیم کنیم. ولی در هر حال تیم‌های ورزشی ایرانی مواردی را هم که نمی‌توانند لاپوشانی کنند، در صدد توجیه آنها برمی‌آیند و هرگونه مسئولیتی را از روی دوش خود برمی‌دارند. تاوقتی که این نحوه رفتار از سوی ما و نهادهای فعال در امور گوناگون از جمله ورزش وجود دارد، احتمال این که بهبودی در رفتار و اخلاق ما حاصل شود، بسیار اندک است.